

HỒI 359

Chí Thiện Chí Chiến

N gang qua Đại Hùng bảo điện, hai gã tới đình viên nơi Sư Phi Huyền thuyết phục Từ Tử Lăng tối qua. Tiếng tụng kinh từ phía trước vẫn vang lên liên miên bất tuyệt, tứ phía không một bóng người, chỉ có tuyết rơi trắng xóa.

Khấu Trọng cười nhẹ: "Ta có cảm giác hình như chúng ta đã biến thành mật ngọt vậy, ong bướm nào ngủ thấy cũng bu lại hòng kiểm chác chút đỉnh!"

Hai gã không phui tuyết trên người, sóng vai bước thẳng, không nhanh không chậm tiến đến Thiên Vương điện giữa khuôn viên đại tự. Thiên Vương điện nằm cách Đại Hùng Bảo Điện bởi khu sân giữa, phía sau là một tháp cao, bên trái là tầng xá, bên phải là trai đường, kiến trúc tinh vi, quy mô hoành tráng.

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Tiểu tử ngươi đúng là lảm chuyện, chỉ nói toàn những lời bất luân bất loại. Bướm hoa chỉ là để nói chuyện trai gái, chúng ta lại đang mang đầy phiền não, ai tìm chúng ta chỉ chuốc lấy phiền phức chứ kiểm chác được gì?"

Thiên Vương điện đã ở ngay trước mắt, mọi cánh cửa đều mở toang.

Chính giữa điện là tượng Di Lặc phệ bụng, lưng vác một cái bao lớn, bốn bên là Tứ Đại Thiên Vương trấn giữ đông tây nam bắc, tạo tác tinh tuyệt, tượng mà sinh động như thật.

Tứ đại thánh tăng ngồi trên bốn chiếc bồ đoàn phía trước Phật đàn, đối diện với đại môn. Đạo Tín, Trí Tuệ từng giao thủ với Từ Tử Lăng ngồi hai bên tả hữu, ở giữa chính là cao tăng Khấu Trọng thấy tối qua, Hoa Nghiêm Tông Đế Tâm tôn giả, phía sau là một lão tăng gầy đét, mặc áo bào xám, chính là người theo lời Chúc Ngọc Nghiên đã luyện thành Khô Thiền Huyền Công, Tam Luận Tông Gia Tường đại sư.

Bốn lão tăng ngồi im phăng phắc, chẳng khác bốn bức tượng trước Phật đàn, thậm chí như đã trở thành một phần của miếu đường. Lư hương trên Phật đàn chỉ cắm một cây hương, mùi thơm thanh tao nhẹ nhàng lan khắp nơi trong điện.

Khấu Trọng không hề bị ảnh hưởng bởi không khí tôn nghiêm thần thánh, ung dung bước tới, cười khà khà: “Tứ vị đại sư thánh giá an tường, chúng tiểu tử Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tham kiến!”

Tứ Tăng đồng thời niệm một tiếng phật hiệu.

Thanh âm bất nhất, thanh điệu cũng khác nhau. Đạo Tín nhẹ nhàng, Trí Tuệ trong vang, Đệ Tâm hùng hồn, Gia Tường trầm ổn. Giọng bốn người dị biệt như vậy, nhưng hòa vào với nhau lại chẳng khác âm thanh đại hồng chung, một tiếng chấn động cả điện đường, dường tượng dù ai đang trầm trong giấc thâm mê của bể khổ nhân thế cũng phải tỉnh giấc, chợt nhận ra nhân sinh chỉ là một giấc mộng.

Gia Tường giọng trầm sâu như cất lên từ lòng đất: “Hai vị thí chủ thực là người giữ tín, nếu có thể tránh được can qua thì thực là công đức vô lượng!”

Khấu Trọng cười nhẹ, đoạn ung dung: “Cơ hội ngàn năm có một sao có thể bỏ qua? Đại sư lượng thứ cho Khấu Trọng vậy, chỉ không biết làm sao để qua được ải của tứ vị?”

Đạo Tín chợt cười rộ: “Đại đạo vô môn, hư không tuyệt lộ, nhị vị thí chủ chỉ cần có thể rời khỏi đây, sau này nhị vị làm gì chúng ta cũng tuyệt không can thiệp!”

Hai gã nhìn nhau, không khỏi thoáng ngẩn người ngạc nhiên.

Lời của Đạo Tín ám tàng huyền cơ, “vô môn” chỉ cửa Thiên Vương điện hay đại môn Phật tự? Hai cửa này một gần một xa, không thể đánh đồng với nhau được.

Sau phút đối đáp, tứ Tăng lại trở về im lặng, vẫn ngồi hướng lưng về phía hai gã.

Bên ngoài điện, gió tuyết ngày một mạnh lên, hương trầm phảng phất trong không khí, cảm giác huyền dị dần tăng đến cực điểm.

Từ Tử Lăng cảm giác rơi vào thế hạ phong, không thể hỏi cũng không thể không hỏi, bèn ngậm vận Đại Kim Cương Luân Ấn, trầm giọng phát ấn ngôn.

“Lâm!”

Tứ Tăng vẫn trầm như đá, nhưng nhãn quan tinh tường của hai gã nhận ra ngay những tiểu mao sau gáy bốn người đều nhất thời dựng đứng lên, hiển nhiên đã bị chấn động bởi chân ngôn tâm pháp Phật môn tối cao của Từ Tử Lăng, đúng là gậy ông đập lưng ông.

Giọng Đệ Tâm tôn giả vang rền: “Thiện tai, thiện tai! Từ thí chủ tinh thông chân ngôn chú pháp làm lão nạp bất ngờ. Lời chú vừa xuất, thanh sơn lục thủy rõ ràng mồn một. Thí chủ có thể cho biết pháp môn có nguồn gốc từ đâu không?”

Không khí trong Thiên Vương điện, sau khi Từ Tử Lăng phát xuất chân ngôn đã thay đổi hẳn. Không một vật gì di chuyển, người nào vẫn yên chỗ đó, nhưng áp lực tâm linh và cảm giác huyền diệu phi thường đã biến mất vô ảnh vô tung. Cảm giác đó, ai chưa trải qua thực khó thể hiểu nổi.

Từ Tử Lăng mỉm cười, điềm đạm: "Là Chân Ngôn đại sư truyền cho tại hạ."

Trí Tuệ niệm một tiếng Phật hiệu, đoạn thông thả: "Tâm mê pháp hoa chuyển, tâm ngộ chuyển pháp hoa. Nguyên lai Từ thí chủ đã đạt thành Phật tự chân ngôn Phật môn bí pháp, thật không khó hiểu khi tối qua cả hai chúng ta cũng không ngăn được!"

Gia Tường đột nhiên trầm giọng: "Hai vị hãy ra tay đi!"

Khấu, Từ nhìn nhau, lại một lần nữa ngạc nhiên đến hoang mang.

Tứ Tăng khí thế vững trọng, lại đều quay lưng về hai gã, phối hợp với không khí trang nghiêm trong Phật điện trở thành tĩnh mịch như núi cao vực sâu, cảm giác không thể xâm phạm khiến hai gã không biết phải bắt đầu như thế nào.

Từ bốn dáng ngồi trầm tĩnh mà uy nghiêm, phảng phất một triết lý thâm sâu, cũng rắn chắc như kết thành một thể, toát lên khí thế không đánh cũng có thể phục người, kín chắc không một chỗ hở.

Nhìn Phật trận tuyết đỉnh bày ra trước mắt, lòng tin ngút trời của Khấu, Từ chợt lung lay, cảm giác như con thiêu thân trước ngọn lửa, lao vào là tự tìm lấy diệt vong.

Hay tốt nhất là quay lui đào tẩu? Nhưng chấp nhận rút lui nghĩa là hai gã chấp nhận thất bại, Khấu Trọng còn tự mâu thuẫn với hùng ngôn của chính mình lúc trước.

Khấu, Từ mỗi lúc một rơi vào thế yếu, từ không thể đến không dám xuất chiêu. Một câu đơn giản của Gia Tường lại một lần nữa khiến tứ Tăng chiếm thượng phong, khiến hai gã rơi vào cảnh tiến thoái đều vô năng.

Khấu Trọng chợt ngửa cổ cười một tràng dài.

"Ha ha ha ha..."

Đại điện đang thập phần tĩnh lặng chợt tràn ngập âm thanh cuồng tiếu, tiếng cười mỗi lúc một lớn lên, những pho tượng trên Phật đàn bắt đầu rung nhẹ.

Gia Tường thông thả đưa tay gõ nhẹ lên chiếc mõ gỗ trước mặt, động tác hết sức tự nhiên như làm một việc riêng tư, không hề liên quan tới tràng cười của Khấu Trọng, nhưng gã phải lập tức biến sắc, tiếng cười im bặt.

Tiếng mõ cũng đồng thời vụt tắt.

Diễn biến đơn giản mà quái dị đến cùng cực.

Khấu Trọng chau mày ngạc nhiên: “Đại sư thật là lợi hại, cái đó có phải gọi là Mộc Ngu chân ngôn?”

Đạo Tín bật cười: “Tiểu Khấu Trọng tính tình thật thà, không mấy may giấu giếm, để mọi điều theo lẽ tự nhiên, đúng là hiếm có!”

“Keng!”

Khấu Trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt sau lưng, trong tiếng cười dài một đao chém tới.

Lần này cả tứ Tăng cùng biến sắc. Từ Tử Lăng trái lại thậm kêu một câu “Tuyệt!”

Tất cả những việc Khấu Trọng làm từ nãy đến giờ quả thực là diệu pháp duy nhất có thể dùng được để phá Phật trận. Một đao vừa chém tới, không nhằm vào bất cứ ai trong tứ Tăng mà nhằm vào khoảng cách chừng một trượng trên đầu họ, kinh khí vô thượng ào ào phát xuất, bao trùm lên cả bốn người.

Phải biết rằng, tứ Tăng chủ trương lập thế cực tĩnh, kín mít như thành, khiến các gã ban đầu công không được, thủ cũng không xong, vì không hề có điểm tựa để bắt đầu.

Khấu Trọng không thể xuất thực chiêu, mới thăm dò bằng cách vận công vào tràng cuồng tiếu. Không ngờ Gia Tường chỉ bằng một động tác gõ mõ đơn giản đã bức gã phải cất tiếng cười. Nhưng một đao như chém vào hư không này đã chớp mắt làm tình thế đảo ngược.

Tĩnh Trung Nguyệt bảo đao vô song, đao pháp thụ học từ đích thân Tống Khuyết, lại còn công lực từ Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích, tứ Tăng không thể ngồi yên mà chịu trận. Chỉ cần bốn người họ vận công kháng cự là Khấu Trọng đã thành công phá được cục diện không đầu không cuối, không công không thủ tuyệt đỉnh cao minh của họ.

Dù tình thế có tiến triển bất cứ thế nào, hiện giờ gã đã tiến có thể công, lui có thể tránh, từ bối rối trở thành chủ động.

Trong tay Đế Tâm chợt hiện ra cây thiền trượng, miệng cao giọng niệm Phật hiệu, đồng thời lẳng không phóng lên về phía trước Khấu Trọng, một trượng đánh tới.

Khấu Trọng hô lớn “Hay lắm!”, đoạn vận nội chính phản chân khí lui nhanh lại sau. Từ Tử Lăng lập tức bước xéo qua, vận Đại Kim Cương Luân Ấn thúc tới một quyền đánh trúng đầu trượng.

Động tác di hình hoán vị của hai gã chẳng khác chim bay trên trời, cá quẫy dưới suối, mọi chuyển động tư thế đều hết sức tự nhiên, hoàn mỹ không tỳ vết.

“Đại Viên Mãn trượng pháp” của Đế Tâm tôn giả chú trọng cảnh giới tự do viên mãn “tùy xứ tác chủ, lập xứ giai chân”, (hoàn cảnh nào cũng làm chủ, hướng đến đâu cũng là thực) đã đạt cảnh giới tự do viên mãn. Cho dù đối phương có phòng thủ nghiêm mật đến mấy, Đại Viên Mãn trượng cũng có thể như nước chảy luồn qua mà tấn công. Vốn tưởng Khấu Trọng sẽ chỉ vận đao chặn đỡ, khi ấy trượng pháp sẽ tấn công tới tấp, triển miên như ngân thủy không ngừng hòng triệt tiêu hoàn toàn đấu chí của gã.

Nào ngờ, Khấu Trọng không tiến mà lùi, thay vào là Từ Tử Lăng, thủ pháp hư hư thực thực đánh thẳng vào sống trượng trước khi trượng kịp biến hóa, dù là thiền tâm tu hành của Đế Tâm tôn giả cũng không tránh khỏi một phen bàng hoàng.

Đạo Tín, Trí Tuệ giật mình, cùng hiểu Từ Tử Lăng sau cuộc phá vây hôm qua đã có bước đột phá.

“Cạch!”

Quyền trượng giao kích, âm thanh khô khốc như củi.

Từ Tử Lăng tức khắc nhận ra, nội kinh Đại Viên Mãn trượng vừa cao thâm thuần hòa lại mạnh mẽ vô biên, nếu dùng chân khí ngạnh đối thì chẳng khác gì ném hòn đá xuống vực sâu, cùng lắm chỉ nghe được một tiếng vọng mà không thể gây nên chấn động. Ngay lúc đó gã ra một quyết định sáng suốt, không mượn kinh đả kinh như tối qua mà ngấm vận ẩn quyết, hắt xéo trượng kinh của Đế Tâm sang một bên.

Đế Tâm chau mày: “Thí chủ quả là cao minh!”

Thiền trượng chuyển ngang thuận theo kinh lực của Từ Tử Lăng rồi bất ngờ bật thẳng lên, biến chiêu công kích Từ Tử Lăng như vũ bão.

Từ Tử Lăng sớm biết Đế Tâm sẽ phản ứng như vậy, lập tức bước ngang về hướng ngược lại. Khấu Trọng đã chờ sẵn, nhanh như chớp sẵn đến xuất ra chiêu ‘Kích Kỳ’.

Tĩnh Trung Nguyệt chớp sáng, ngang nhiên công thẳng vào màn trượng ảnh.

“Keng! Keng!”

Tiếng va chạm không ngớt.

Đế Tâm tôn giả chống trượng đứng thẳng, Khấu Trọng hoành đao lập thế cách lão chừng mười bộ. Hai người đối mặt, cùng vận công hướng tới đối phương.

Nội điện nhất thời tràn ngập kinh khí, áp lực tăng lên đến ngạt thở.

Đạo Tín, Trí Tuệ, Gia Tường cùng niệm Phật hiệu, nhanh chóng đứng lên di chuyển về các hướng, bao quanh cả hai gã và Đế Tâm.

Gia Tường hóa ra còn cao hơn Khấu, Từ đến hơn ba thốn, thân hình khăng khiu như một cây trúc khô, song mục như mở như nhắm, tay trái cầm mõ tay phải cầm dùi, cả người toát ra phong phạm cao tăng đặc đạo.

Giọng Trí Tuệ vẫn từ hòa: “Hai vị so với tướng tượng chúng ta còn cao minh hơn nhiều, bội phục bội phục!”

Đúng là thiên hạ ngày nay, ai có thể bức cả bốn người này cùng xuất thủ?

Khóe miệng Đế Tâm tôn giả thoáng nụ cười, nhẹ giọng: “Một đao của Khấu thí chủ đã đạt được yếu chỉ của đao đạo, vạn biến hóa bất biến, bức lão nạp phải bỏ biến hóa thủ nhất, biến thủ thành công. Thiên hạ ngoài Thiên Dao Tổng Nguyệt, e rằng không ai có thể xuất ra được đao chiêu như thế!”

Khấu Trọng lúc này mới hồi phục chân nguyên, nghĩ mình có thể ngạnh tiếp một chiêu với cao tăng hàng đầu của Phật môn mà không thổ huyết thụ thương, lập tức tràn đầy tự tin, ung dung cười lớn: “May mà hôm nay không phải quyết sinh tử cùng các vị Đại sư, tốt nhất chúng ta hãy lấy cây hương này lập ước. Nếu hương tàn hết mà chúng tiểu tử chưa rời được điện thì xem như đã thua, các vị xem được không?”

Đế Tâm cũng cười lớn: “Tiểu Khấu Trọng quả là nhanh nhẹn! Được, cứ quyết định như vậy, nếu không thì bốn lão trọc chúng ta thành ra quá hẹp hòi rồi!”

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, uy phong tức thì dâng lên cao ngất, hướng về Đế Tâm gần giọng: “Nén hương này nửa thời thần nửa là tàn, tiểu tử sẽ tận dụng mọi cơ hội, trước tiên xin thỉnh giáo cao minh của Tôn giả, bất quá xin chư vị Đại sư lưu ý là tiểu tử lúc nào cũng sẵn sàng đào tẩu đó!”

Nói đoạn tiến liền ba bước về phía lão.

Hai mắt Đế Tâm tôn giả mở lớn, tinh mang ánh lên, nhưng có nhìn thế nào cũng không thể dò ra phương hướng bộ pháp của Khấu Trọng, thế xuất đao của gã lại càng khó đoán hơn.

Đế Tâm tôn giả không hổ là tuyệt đỉnh cao thủ, dù không đoán được bộ pháp nhưng biết chắc gã thông qua đó để vận động chân khí, lúc đao xuất tất sẽ như lời đình thiên quân, không thể chống đỡ.

Cách tốt nhất là không để cho Khấu Trọng hoàn thành bộ pháp để xuất đao, lập tức huy trượng quét ngang qua một chiêu.

Khấu Trọng cười lớn: "Tôn giả trúng kế rồi!" Đồng thời đạp xuất bước thứ tư.

Quần hùng đương trường gồm cả Từ Tử Lăng, đều cảm thấy một bước này của Khấu Trọng ẩn tàng một tạo chí vô biên, chỉ là một bước nhưng tức khắc làm trượng thế của Đế Tâm hút vào khoảng không. Một chiêu vừa rồi, có thể nói Đế Tâm đã toàn lực xuất thủ, nhưng lại không thể làm khó được cho Khấu Trọng nhỏ tuổi hơn lão đến gần hai hoa giáp.

Cả Từ Tử Lăng cũng không khỏi ngẫm bội phục, gã đã biết Khấu Trọng học bộ pháp này từ Thiên Đao Tổng Khuyết, chỉ không ngờ trong tình thế trúng để đầu đẳng lại có thể áp dụng một cách thuần thực như vậy, dẫn dụ Đế Tâm khiến lão hoàn toàn bị động, đáng khen nhất là không hề phải dày công chuẩn bị mà như tự nhiên thi triển.

Ở đằng kia, Khấu Trọng đã phản chiêu. Một loạt ba đao liên hoàn chém ra, khí kinh bao bọc cả người Đế Tâm tôn giả.

Tĩnh Trung Nguyệt nhanh như thiểm điện, mỗi đao đều từ góc độ không ai ngờ đến chém tới màn trượng ảnh, chặn đứng thế biến hóa của Đế Tâm khiến cho lão không sao có thể thi triển trượng pháp đến cùng.

Cả Từ Tử Lăng nhìn mà cũng không dám tin, tam Tăng còn lại càng hoang mang bất định.

"Keng, keng, keng!"

Khấu Trọng lùi lại cạnh Từ Tử Lăng, vuốt sống đao cười ha hả: "Thống khoái! Thống khoái!"

Đế Tâm chống trượng xuống đất, chấp tay: "Quả nhiên là võ học kỳ tài, lão nạp bội phục!"

Đạo Tín bằng lặng xen vào: "Lão nạp thấy không cần phí thời gian nữa. Nếu cả bốn chúng ta cùng xuất thủ thì thủ pháp ảo diệu của tiểu Khấu Trọng khó mà dùng lại được, nếu xảy ra chuyện gì thì thật tổn thương đến hòa khí."

Lão đã thừa nhận Khấu Trọng quá lợi hại, tứ Tăng không thể không nổi sát khí mà chế phục được gã!

Khấu Trọng thúc nhẹ cùi chỏ vào Từ Tử Lăng, mỉm cười: "Lăng thiếu gia thấy thế nào?"

Từ Tử Lăng nhún vai, ung dung: "Việc gì ta phải có ý kiến, người muốn sao thì cứ làm vậy đi!"

Tứ Tăng không khỏi trầm tán thưởng. Dưới áp lực liên thủ kinh người của bốn đại cao nhân, hai gã vẫn nhàn nhã như không, cười nói mà bàn kế sách, nội một điểm này đã chứng tỏ phong độ bậc võ học tôn sư, cao thủ bình thường thật không thể sánh được!

Khấu Trọng bật cười một tràng dài, hướng về Đạo Tín, lắc đầu: "Lời này của đại sư là sai rồi! Nếu chỉ có một mình thì tiểu tử thì đã bỏ đao nhận thua từ nãy, song có thêm Từ Tử Lăng liên tay, chúng tiểu tử lại chỉ muốn rời cửa điện thì chưa thể nói trước được!"

"Cốc!"

Khấu, Từ chợt rung mình, hai Thái Dương tê đi, chỉ một tiếng mõ của Gia Tường lại như có dị lực xuyên thạch thấu bách, dội vào chỗ thâm sâu nhất trong tâm khảm hai gã.

Gia Tường được tôn đứng đầu tứ Tăng, chỉ xuất có hai tiếng mõ mà lần nào cũng khiến các gã rơi vào thế hạ phong.

Lúc này lão đã di chuyển đến trước mặt Khấu, Từ. Đế Tâm lập tức lùi lại, cùng Đạo Tín và Trí Tuệ lập thành tam giác trận vây lấy hai gã.

Khuôn mặt dài xương xẩu của Gia Tường không hề có chút biểu tình, chiếc mõ nhét vào trong áo lộ hẳn đôi tay khẳng khiu, tay phải bắt Phật quyết trước ngực, tay trái buông thõng, nhạt giọng: "Nhị vị thất bại chính là vì quá tự tin. Bốn chúng ta gần hai mươi năm nay không dụng võ, đấu chí đã sớm phai nhạt, nhưng nếu chỉ là giữ chân hai vị một khoảng thời gian thì cũng miễn cưỡng làm được. Sự việc liên quan đến thiên hạ thương sinh, thứ cho bản tăng phải đắc tội!"

Khấu Trọng hiên ngang đứng thẳng hướng về phía Gia Tường, không ngừng vận công phát kinh đối lại khí thế kinh tâm động phách của lão, cũng gần từng chữ: "Chúng tiểu tử không hề quá tự tin, chỉ vì muốn giải quyết tận gốc rễ nên mới đặt ra mục tiêu rõ ràng. Tiểu tử không buông đao nhận thua cũng chính là vì thiên hạ thương sinh, chỉ vì hai bên lập trường bất đồng nên các vị và chúng ta mới gặp nhau tại đây!"

Đạo Tín bật cười ha hả: “Thanh thanh thúy trúc, tần thị chân như, úc úc hoàng hoa, vô phi bàn nhược, tiểu Khấu Trọng có hiểu không?”

Khấu Trọng nhếch mép cười khố: “Cái gì là chân như, cái gì là bàn nhược? Tại hạ lần đầu tiên nghe thấy, làm sao hiểu được chứ?”

Trí Tuệ chấp tay buông chuỗi Phật châu tuột xuống, giảng giải: “Chân như chỉ chân tướng vĩnh hằng bất biến ẩn chứa trong sự vật, cũng là chỉ trí tuệ thành Phật, thí chủ có hiểu không?”

Khấu Trọng nhìn sang, thấy Từ Tử Lăng đang cúi đầu suy nghĩ, bèn mỉm cười: “Tiểu Lăng Phật tính cao hơn ta, Đại sư cứ hỏi hẳn là được rồi!”

Từ Tử Lăng ngẩng đầu lên, sáng khoái: “Có phải Đại sư muốn nói vật nào cũng ẩn tàng Phật tính, thúy trúc hoàng hoa cũng là vật, tất nhiên mang chân lý và trí tuệ của Phật ở bên trong? Tiểu tử vẫn không hiểu điều đó với chuyện hai bên lập trường bất đồng có liên quan gì với nhau?”

Đạo Tín vui vẻ gật đầu: “Tùy duyên hành động, tùy cơ ứng phó, hai vị thí chủ hẳn cũng đã hiểu. Duyên khởi duyên diệt, nhân quả tương liên, vì thế mới có cuộc hẹn này. Thí chủ tuy hiểu được bản thân nhưng lại không thể hiểu được cái trước mắt, cố chấp dẫn đến mất thăng bằng, sẽ rơi vào lạc đạo. Muốn thuận tự nhiên thì chỉ có thể qua cảm nhận, không thể cưỡng cầu.”

Khấu Trọng nâng tay hoành đao, ngửa cổ phát ra một tràng cười chấn động, đoạn thần nhiên: “Đa tạ đại sư điểm hóa, khiến đệ tử học được những đạo lý trước đây chưa hề nghĩ tới. Xin tiếp tục được thọ giáo!”

Gia Tường đại sư niệm một tiếng Phật hiệu, nét mặt càng trở nên lãnh mạc.

Cuối cùng lão cũng xuất thủ.

- o O o -